

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 718

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 243 din 4 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal	2-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.659.303. — Ordin al șefului Departamentului pentru Situații de Urgență privind instituirea carantinei zonale în satul Greci, comuna Schitu, județul Olt	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 243**

din 4 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Bombonica Prodana (fostă Dragnea) în Dosarul nr. 2.628/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.582D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă personal partea Nicolae-Liviu Dragnea, asistat de doamna avocat Flavia Teodosiu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului părții prezente, care arată că achiesează la susținerile autoarei excepției. În acest sens, solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, care încalcă prevederile art. 1 alin. (3)—(5), ale art. 15 alin. (2) și ale art. 16 din Constituție, întrucât în definiția funcționarului public asimilat se regăsesc două sintagme care nu sunt explicitate în Codul penal, și anume „serviciu de interes public” și „autoritate publică”. De semnificația dată acestor două noțiuni depinde încadrarea unei persoane în categoria funcționarilor publici asimilați, lipsa definirii respectivelor sintagme în Codul penal ducând la aplicarea legii prin analogie. Arată, totodată, că explicația dată noțiunii de „autorități publice” prin dispozițiile art. 240 din Legea nr. 187/2012 (pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal) se raportează strict la prevederile art. 135 din Codul penal, iar nu și la dispozițiile art. 175 alin. (2) din același cod. Aceste neclarități cu privire la modalitatea de reglementare a noțiunii de funcționar public asimilat echivalează cu absența unei definiții legale a obligației ce incumbă unei persoane pentru ca acțiunea sau inacțiunea ei să nu fie ulterior încadrată într-o normă de incriminare și să suporte rigorile legii penale. Subliniază că prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție instituie principiul legalității, potrivit căruia legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de calitate, și anume accesibilitatea, claritatea și previzibilitatea. De asemenea, potrivit principiului securității juridice, cetățenii trebuie să fie protejați împotriva insecurității pe care o poate crea dreptul. Așa cum a reținut Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa referitoare la prevederile art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, legea penală nu trebuie

interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie, ci trebuie să definească în mod clar infracțiunile, astfel încât cetățenii să cunoască consecințele faptelor lor. Or, din cauza lipsei definiției sintagmelor „serviciu de interes public” și „autoritate publică”, instanțele judecătorești aplică prin analogie textul de lege criticat. Lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal este evidențiată și de numărul mare de decizii pronunțate cu privire la acest text de lege de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și anume deciziile nr. 20 din 29 septembrie 2014, nr. 26 din 3 decembrie 2014, nr. 8 din 15 martie 2017 și nr. 18 din 30 mai 2017. Susține că, prin deciziile menționate, instanța supremă a legiferat, astfel încât, practic, orice persoană care își desfășoară activitatea în mediul privat poate fi considerată funcționar public asimilat. Concluzionează că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal sunt neconstituționale, întrucât permit o interpretare foarte largă, ce excedează intenției legiuitorului.

4. Partea Nicolae-Liviu Dragnea arată că susține cele prezentate de apărătorul său. Consideră că normele juridice trebuie să fie clare, astfel încât instanțele să nu mai fie puse în situația de a adăuga la lege.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 781 din 5 decembrie 2017, nr. 215 din 17 aprilie 2018, nr. 270 din 23 aprilie 2019, nr. 601 din 10 octombrie 2019 și nr. 661 din 29 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 3 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.628/1/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Bombonica Prodana (fostă Dragnea) cu ocazia soluționării unei cauze penale în care inculpata, autoare a excepției de neconstituționalitate, a fost trimisă în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu (în condițiile în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit), infracțiune prevăzută de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și ale art. 5 din noul Cod penal.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal încalcă prevederile constituționale privind valorile supreme ale statului român, principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, principiul neretroactivității legii, egalitatea în drepturi, legalitatea pedepsei și dreptul la apărare. În acest sens, arată că sintagmele „serviciu de interes public” și „autoritate publică” sunt

lipsite de claritate și previzibilitate, întrucât nu sunt definite de Codul penal, ceea ce, în practică, determină aplicarea prin analogie a legii penale. Or, finalitatea aplicării prin analogie a înțelesului termenului „autoritate publică” prevăzut de art. 240 din Legea nr. 187/2012 este în contradicție cu finalitatea urmărită de legiuitor odată cu introducerea termenului de „funcționar public asimilat” în legea penală și incriminarea faptelor săvârșite de acesta cu ocazia exercitării profesiei. În continuare, invocă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale în materia clarității și previzibilității legii și a securității juridice. Consideră că lipsa de claritate și previzibilitate a sintagmelor anterior menționate reiese și din numărul mare de sesizări cu care a fost investită Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și care s-au concretizat în Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014, Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, Decizia nr. 8 din 15 martie 2017 și Decizia nr. 18 din 30 mai 2017. Susține că reglementarea lacunară, lipsită de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal permite includerea în categoria funcționarilor publici asimilați a unor persoane care își desfășoară activitatea în mediul privat și care nu au fost investite cu autoritate publică, cu consecința aplicării unor pedepse penale mai drastice decât cele prevăzute pentru funcționarii simpli, încălcându-se principiul proporționalității, deoarece există o disproporție vădită între importanța valorii sociale care trebuie ocrotită și importanța celei care trebuie limitată.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că stabilirea sferei subiecților activi ai infracțiunilor constituie un aspect ce intră în competența legiuitorului, aspect ce poate fi însă examinat de către Curtea Constituțională în raport cu principiile Legii fundamentale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale. În acest sens, citează din Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014 — referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 alin. (1) și (2) din Codul penal cu privire la funcționarii publici — prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 175 alin. (2) din Codul penal trebuie analizată pentru fiecare categorie profesională, pornind de la normele speciale care îi reglementează statutul. În continuare, Avocatul Poporului arată că principiul legalității, statuat de prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor. Invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la prevederile art. 7 paragraful 1 privind legalitatea incriminării și a pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni*

împotriva României, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. De asemenea, menționează deciziile Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014 și nr. 176 din 18 iunie 2002, prin care instanța de contencios constituțional a reținut că noțiunea de funcționar public, conform legii penale, are un sens mai larg decât noțiunea utilizată în domeniul dreptului administrativ, atât datorită caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal. Legea penală face trimitere la noțiunea de „autorități publice”, care, potrivit dispozițiilor titlului III din Constituție, are în sfera sa de cuprindere, pe lângă organele administrației publice (centrale de specialitate și locale), și Parlamentul, Președintele României, Guvernul, precum și autoritatea judecătorească (instanțele judecătorești, Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii). În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, menționează că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu presupune uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. Inegalitatea care rezultă din diferența de situații poate justifica reguli distincte, în funcție de scopul legii. Or, în cazul de față, prevederile de lege criticate se aplică tuturor destinatarilor normei criticate, fără privilegii și fără discriminări (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, Decizia nr. 107 din 13 iunie 2000, Decizia nr. 781 din 17 noiembrie 2015). De asemenea, face referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere. În continuare, arată că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, a dezlegat de principiu modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 175 din Codul penal, în sensul că funcționarul public, astfel cum este definit în cuprinsul art. 175 alin. (1) din Codul penal, poate exercita fie atribuții și responsabilități pentru realizarea prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești, fie atribuții cu privire la realizarea obiectului de activitate al regiilor autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral ori majoritar de stat, fie poate exercita o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție, apreciază că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu aduc atingere principiului constituțional potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii. În

cea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 24 din Constituție, susține că textul de lege criticat nu conține norme care, prin natura lor, ar îngredi posibilitatea persoanei de a se prevala de toate garanțiile dreptului la apărare în cadrul unui proces echitabil.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, având următorul cuprins: „(2) *De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.*”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la valorile supreme ale statului român, ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ale art. 1 alin. (5) potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, ale art. 15 alin. (2) potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 28 februarie 2018, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că noțiunea de „funcționar public” se află în strânsă corelație cu cea de „interes public”, ambele noțiuni urmărind satisfacerea trebuințelor de interes general, în baza prerogativelor constituționale, care fac să prevaleze interesul public față de cel privat, astfel că funcționarul public își desfășoară activitatea în scopul realizării interesului public și, ca atare, în exercitarea funcției, acesta are îndatorirea de a considera interesul public mai presus de interesul personal.

16. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că funcționarul public asimilat, în înțelesul normei prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal, este persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public. Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa — și anume prin Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragraful 75, și Decizia nr. 790 din 15 decembrie 2016,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 8 martie 2017, paragraful 16 —, calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, implică întrunirea, în mod cumulativ, a două cerințe obligatorii, și anume persoana să exercite un serviciu de interes public (condiție comună) și, respectiv, persoana să fie investită cu îndeplinirea respectivului serviciu public de către o autoritate publică sau să exercite serviciul de interes public sub controlul ori supravegherea unei autorități publice (condiție alternativă). Prima cerință, și anume exercitarea unui serviciu de interes public, vizează sfera atribuțiilor persoanei. Analiza îndeplinirii acestei cerințe se face ținând seama de definiția dată „serviciului public” în dreptul administrativ. În acest sens, dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. m) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 stabilesc că „serviciul public” reprezintă activitatea organizată sau, după caz, autorizată de o autoritate publică, în scopul satisfacerii unui interes legitim public. Această definiție presupune verificarea împrejurării dacă realizarea serviciului prestat urmărește satisfacerea unui interes general și dacă implică, în mod direct sau indirect, o autoritate publică. Noțiunea de „serviciu public” desemnează atât o formă de activitate prestată în folosul interesului public, cât și o subdiviziune a unei instituții din administrația internă împărțită pe secții, servicii etc. Din categoria serviciilor de interes public fac parte acele entități care, prin activitatea pe care o desfășoară, sunt chemate să satisfacă anumite interese generale ale membrilor societății.

17. Cu privire la cea de-a doua condiție, care privește relația persoanei ce realizează serviciul public cu autoritățile publice, Curtea a constatat că aceasta este îndeplinită alternativ, dacă investirea pentru îndeplinirea serviciului s-a făcut de către o autoritate publică sau dacă activitatea persoanei este supusă controlului ori supravegherii unei autorități publice, indiferent de modalitatea de investire. Prin investirea pentru realizarea unui serviciu public se înțelege fie acordarea de către o autoritate a calității din care derivă obligația de a realiza respectivul serviciu, fie încredințarea realizării serviciului de interes public printr-o decizie a autorității. Condiția prevăzută de art. 175 alin. (2) din Codul penal este îndeplinită, așadar, numai atunci când o autoritate publică poate investi sau supraveghea/controla activitatea persoanei care exercită un serviciu public. Practic, funcționarul public trebuie să aibă o legătură cu autoritatea statală și, așa cum se menționează expres în expunerea de motive la noul Cod penal, dispozițiile art. 175 alin. (2) „vizează acele persoane care, deși nu sunt propriu-zis funcționari, exercită atribute de autoritate publică ce le-au fost delegate printr-un act al autorității statale competente și sunt supuse controlului acesteia, ceea ce justifică asimilarea lor cu funcționarii”. Curtea a observat că, în expunerea de motive a noului Cod penal, legiuitorul oferă două exemple de persoane care se încadrează în dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, și anume notarii publici (Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995) și executorii judecătorești (Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești). Referindu-se la această categorie de persoane asimilate funcționarilor publici, legiuitorul precizează că, „deși aceste persoane nu sunt propriu-zis funcționari publici, ele exercită atribute de autoritate publică, ce le-au fost delegate printr-un act al autorității statale competente, și sunt supuse controlului acesteia”.

18. Prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, citată anterior, Curtea a observat că, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, controlul ori supravegherea autorităților publice cu privire la îndeplinirea unui serviciu de interes public implică existența unor dispoziții legale care să concretizeze controlul ori supravegherea autorității publice. Totodată — așa

cum a statuat Curtea prin considerentele deciziilor nr. 489 din 30 iunie 2016 și nr. 790 din 15 decembrie 2016, mai sus citate, în cadrul cărora s-a analizat incidența dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal —, pentru ca o persoană să fie considerată funcționar public în sensul textului de lege menționat, este suficient ca aceasta să își desfășoare activitatea în cadrul unei persoane juridice al cărei obiect de activitate constă în prestarea unui serviciu de interes public și care este supusă controlului și supravegherii unei autorități publice, nefiind necesar ca pentru fiecare dintre aceste persoane să fie menționate, în cuprinsul actului normativ, dispoziții exprese prin care se exercită controlul sau supravegherea.

19. Referitor la noțiunea de „autoritate publică”, Curtea a constatat că aceasta este definită de dispozițiile interpretative ale art. 240 din Legea nr. 187/2012 (pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), care vizează condițiile răspunderii penale a persoanei juridice, răspundere reglementată în art. 135 din Codul penal. Astfel, prevederile art. 240 din Legea nr. 187/2012 stabilesc că, *„în aplicarea dispozițiilor art. 135 din Codul penal, prin autorități publice se înțelege autoritățile prevăzute în mod expres în titlul III, precum și la art. 140 și 142 din Constituția României, republicată”*. În titlul III din Legea fundamentală, intitulat „Autoritățile publice”, se regăsesc capitolul I — „Parlamentul”, capitolul II — „Președintele României”, capitolul III — „Guvernul”, capitolul V — „Administrația publică” și capitolul VI — „Autoritatea judecătorească”. Capitolul V, consacrat administrației publice, cuprinde, la rândul său, secțiunea 1 — „Administrația publică centrală de specialitate” și secțiunea a 2-a — „Administrația publică locală”. Potrivit prevederilor art. 116 din Constituție, administrația publică centrală de specialitate este formată din organe centrale de specialitate subordonate — în care se includ, pe lângă ministere, și alte organe centrale — și organe centrale de specialitate autonome, care nu se află în raporturi de subordonare față de alte autorități publice. Conform doctrinei dreptului administrativ, autoritățile administrației publice sunt acele structuri organizaționale cu personalitate de drept public, ce se înființează și funcționează potrivit Constituției și legii, pentru organizarea executării și executarea în concret a legii. Așadar, prin sintagma „autorități publice” se înțelege totalitatea formelor structurale chemate să exercite prerogative de putere publică atât la nivelul statului, cât și la nivelul comunităților locale. Curtea a reținut că în acest sens sunt și Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 22 octombrie 2014, și Decizia nr. 18 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 11 iulie 2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care aceasta a stabilit că expertul tehnic judiciar și, respectiv, funcționarul bancar, angajat al unei societăți bancare cu capital integral privat, autorizată și aflată sub supravegherea Băncii Naționale a României, sunt funcționari publici, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal. De asemenea, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015, și Decizia nr. 8 din 15 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 25 aprilie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat că atât medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, cât și profesorul din învățământul preuniversitar de stat au calitatea de funcționari publici, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

20. Tot prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, anterior menționată, Curtea Constituțională a amintit și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care a statuat că principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) — pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni —, instituie și cerința potrivit căreia legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a reținut că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi — S.R.L. și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91).

21. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (*Cantoni*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi — S.R.L. și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista

întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni* și *Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

22. Având în vedere cele arătate mai sus, prin Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu sunt confuze, imprecise și imprevizibile, chiar dacă nu prevăd expres categoriile profesionale vizate, întrucât îndeplinirea condițiilor prevăzute de textul de lege criticat trebuie analizată pentru fiecare categorie profesională în concret, pornind de la normele speciale care îi reglementează statutul. Dispozițiile de lege criticate nu au o formulare neclară, ambiguă și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de pregătire juridică, ci, dimpotrivă, îndeplinesc cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii. În plus, destinatarii textului de lege criticat sunt persoane avizate și diligente, care au obligația de a rămâne la curent cu normele legale în materie.

23. Așadar, dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie și nici celor ale art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei.

24. În același sens sunt și Decizia nr. 215 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 8 august 2018, Decizia nr. 270 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 15 octombrie

2019, și Decizia nr. 661 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 29 ianuarie 2020.

25. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 și ale art. 24 din Constituție, prin Decizia nr. 601 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 954 din 28 noiembrie 2019, Curtea a apreciat că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei și nu aduc atingere dreptului la apărare, garantat constituțional. Persoana care cade sub incidența normei are posibilitatea de a se prevala de toate garanțiile dreptului la apărare, inerente cadrului procesual în care se soluționează cauza.

26. Tot prin această ultimă decizie — referitor la critica potrivit căreia dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece determină aplicarea retroactivă a legii penale noi mai nefavorabile, respectiv a noului Cod penal care a introdus categoria funcționarilor asimilați cu funcționarii publici, astfel încât s-ar ajunge la situația în care persoana cercetată, cu toate că nu avea calitatea de funcționar public la data săvârșirii faptei, să fie considerată conform noii legi penale drept funcționar public asimilat — Curtea a reținut că aspectul învederat reprezintă exclusiv o problemă de aplicare a legii, atribut care, prin excelență, ține de resortul instanțelor de drept comun, întrucât existența ori inexistența unei legi mai favorabile este determinată de instanță pe baza unor criterii identificate de aceasta de la caz la caz, ținând seama inclusiv de Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014.

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

28. În fine, pentru motivele mai sus arătate, dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la valorile supreme ale statului român și ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Bombonica Prodana (fostă Dragnea) în Dosarul nr. 2.628/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

ORDIN

privind instituirea carantinei zonale în satul Greci, comuna Schitu, județul Olt

Luând în considerare situația epidemiologică din județul Olt, satul Greci, comuna Schitu, generată de coronavirusul SARS-CoV-2, care a dus la înregistrarea unui număr de 11 persoane infectate cu virusul SARS-CoV-2 prin transmitere comunitară, riscul epidemiologic fiind de o gravitate maximă, în circumstanțe de nerespectare a măsurilor legale în vigoare,

ținând cont de Hotărârea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Olt nr. 27 din 9 august 2020, emisă la propunerea Direcției de Sănătate Publică a Județului Olt, în baza evaluării epidemiologice avizate de către Institutul Național de Sănătate Publică, prin care se constată că riscul răspândirii comunitare nu poate fi controlat prin alte metode, iar procentul persoanelor infectate este peste pragul de 3 cazuri/1.000 de locuitori,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (5) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 553/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 17 iulie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 alin. (4) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.309/2020 privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2,

șeful Departamentului pentru Situații de Urgență emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se instituie măsura de carantină zonală, începând cu data de 9 august 2020, ora 19,00, pentru o perioadă de 14 zile, pentru satul Greci din comuna Schitu, județul Olt.

(2) Perimetrul vizat de măsura prevăzută la alin. (1) este delimitat de următoarele coordonate geografice: 44°19'06"N/24°32'41"E; 44°19'30"N/24°32'60"E; 44°19'33"N/24°33'40"E; 44°20'24"N/24°33'50"E).

Art. 2. — În zona prevăzută la art. 1 alin. (2) se instituie următoarele măsuri obligatorii pentru toate persoanele care se află permanent sau tranzitează zona menționată la art. 1:

1. identificarea tuturor persoanelor cu domiciliul, reședința ori cu adresa declarată în zona menționată la art. 1 alin. (2) și introducerea acestora în bazele de date dedicate;

2. limitarea la maximum a deplasării persoanelor și monitorizarea permanentă a respectării acestei măsuri;

3. evaluarea de către Direcția de Sănătate Publică Olt a oportunității și prioritizării de testare a persoanelor și transmiterea solicitărilor de sprijin cu materiale sanitare și personal de specialitate către Institutul Național de Sănătate Publică/Ministerul Sănătății;

4. stabilirea, prin grija administrației publice locale și a Inspectoratului de poliție județean, a rutelor ocolitoare, căilor majore de circulație care tranzitează zona și aducerea la cunoștința populației prin mass-media locală a acestei măsuri;

5. obligativitatea purtării măștii de protecție, astfel încât să acopere gura și nasul, în spațiile publice în aer liber (cu excepția copiilor care nu au împlinit vârsta de 5 ani), inclusiv de către persoanele care intră/ies din zona carantinată;

6. asigurarea ordinii publice se realizează de către Inspectoratul de Jandarmi Județean Olt sau Inspectoratul de Poliție Județean Olt, după caz;

7. interzicerea adunărilor publice/private;

8. stabilirea în ședința Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Olt a responsabilităților privind:

a) asigurarea dezinfecției periodice a spațiilor publice după un calendar bine stabilit de către Direcția de Sănătate Publică Olt;

b) implicarea medicilor de familie de pe raza localității în monitorizarea din punct de vedere medical a persoanelor izolate

la domiciliu și acordarea asistenței medicale a populației din zona respectivă (femei gravide, persoanele în program de hemodializă, pacienți oncologici etc.);

c) colectarea deșeurilor și asigurarea funcționării continue a serviciilor de utilități publice;

d) măsuri pentru a asigura funcționarea serviciilor de protecție și asistență socială;

e) asigurarea continuității aprovizionării cu alimente și bunuri de strictă necesitate pentru persoanele fără susținători sau fără posibilități de asigurare a subsistenței;

f) asigurarea continuității aprovizionării cu medicamente necesare tratamentului uzual al populației prin unitatea farmaceutică specificată în analiza de risc;

g) stabilirea limitelor de competență pentru instituirea normelor derogatorii de la prevederile prezentului ordin de către Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Olt, cu aprobarea prefectului;

h) punerea la dispoziția persoanelor a informațiilor detaliate referitoare la măsurile de igienă individuală care trebuie respectate în contextul epidemiologic existent;

i) controlul măsurilor stabilite privind limitarea deplasării persoanelor în/din zona de carantină.

Art. 3. — (1) În/din zona menționată la art. 1 alin. (2) este permisă intrarea/ieșirea persoanelor pentru:

a) transportul de marfă, indiferent de natura acestuia, al materiilor prime și resurselor necesare desfășurării activităților economice în localitatea carantinată, precum și aprovizionării populației;

b) persoanele care nu locuiesc în zona carantinată, dar care desfășoară activități economice sau în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale, sanitar, de urgență, administrației publice locale, asistenței și protecției sociale, judiciar, serviciilor de utilitate publică, energetic, agriculturii, alimentației publice, alimentării cu apă, comunicațiilor și transporturilor;

c) persoanele care locuiesc în zona carantinată și desfășoară activitate profesională în afara zonei carantinate cu prezentarea unei adeverințe de la angajator, legitimație de serviciu sau oricare alt document care să ateste activitatea profesională;

d) persoanele care realizează activități agricole sau pentru comercializarea de produse agroalimentare;

e) deplasarea din alte motive justificate, precum îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau a unei persoane aflate în întreținere, asistența persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități, decesul unui membru de familie;

f) deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță;

g) urgențe medicale;

h) persoanele care tranzitează zona carantinată, utilizând DJ546A și DJ653, fără opriri în această zonă.

(2) Toate persoanele prevăzute la alin. (1) vor prezenta autorităților competente legitimație de serviciu valabilă, adeverință de salariat eliberată de angajator sau alt document care să ateste activitatea profesională.

Art. 4. — Alte măsuri suplimentare pentru prevenirea și combaterea răspândirii SARS-CoV-2, precum și pentru soluționarea unor probleme deosebite pe perioada carantinei vor fi stabilite prin Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Olt (telefon 0249434881, e-mail cjcci.olt@isuolt.ro) cu aprobarea prefectului.

Art. 5. — Măsurile stabilite potrivit prevederilor prezentului ordin, precum și cele adoptate în aplicare vor fi comunicate autorităților locale, care vor asigura informarea populației privind instituirea carantinei și măsurile necesare a fi respectate.

Art. 6. — Prezentul ordin se pune în aplicare în conformitate cu prevederile Planului-cadru integrat de acțiune pentru

instituirea carantinei asupra unor clădiri, localități sau zone geografice din România, în scopul combaterii răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2 S/85887 din 23 iulie 2020, elaborat la nivelul Ministerului Afacerilor Interne.

Art. 7. — Este strict interzisă intrarea/ieșirea în/din zona menționată la art. 1 alin. (2) prin alte zone și căi de acces decât cele deschise circulației publice de pe drumurile europene, naționale, județene și comunale.

Art. 8. — Prezentul ordin se va transmite spre aplicare la Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Olt, care va asigura informarea președintelui Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Olt și a Direcției de Sănătate Publică Olt, și spre informare la Institutul Național de Sănătate Publică, Ministerul Sănătății — Direcția generală de asistență medicală și sănătate publică.

Art. 9. — Prevederile prezentului ordin au aplicabilitate din data de 9 august 2020, ora 19,00, pentru o perioadă de 14 zile, măsurile stabilite în aplicarea acestui ordin urmând a fi raportate până în data de 10 august 2020, ora 12,00, la Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Art. 10. — Prezentul ordin se transmite pentru publicare pe site-urile oficiale ale Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru Situații de Urgență și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Art. 11. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Șeful Departamentului pentru Situații de Urgență,

Raed Arafat,

secretar de stat

București, 9 august 2020.
Nr. 4.659.303.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

